

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ - ਨੰਬਰ ਤੈਂਤਾਲੀਹ

ਬਾਈਬਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਉਜਾੜ ਦੀ ਘਿਣਾਉਣੀ ਵਸਤੂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਅਰਥ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ

Jeff Pippenger

2024-01-07

ਸਾਲ 538 ਵਿੱਚ ਪਾਪਸੀ ਨੂੰ ਸੱਤਾ ਵਿੱਚ ਉੱਭਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਜੋਂ ਪੌਲੁਸ ਦੁਆਰਾ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ, ਉਹ ਸਾਕਸ਼ੀ ਬਣੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ "the daily" ਨੂੰ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕਤਾ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਵ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਮੰਨਿਆ। ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦਾ ਢਾਂਚਾ ਉਜਾੜ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਦੋ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ—ਪਹਿਲਾਂ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਪਸੀਵਾਦ। ਉਸ ਢਾਂਚੇ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਖੋਜ 2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਪੌਲੁਸ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਦੁਆਰਾ ਪਾਪਸੀ ਉੱਤੇ ਲਾਈ ਗਈ ਰੋਕ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਤਾਂ ਜੋ "ਪਾਪ ਦਾ ਮਨੁੱਖ" ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਇਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਿਖਾਵੇ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ।

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ "ਨਿੱਤ ਦੀ" ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ, ਜੋ ਬੁੱਤਪਰਸਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਸਦਾ ਹੀ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਥਾ ਦੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਦੇ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਜਾੜ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਉਜਾੜ ਦੀ ਘਿਣੌਣੀ ਵਸਤੂ ਵਜੋਂ। ਤਥਾਪਿ, ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ, ਜੋ 66 ਤੋਂ 70 ਈਸਵੀ ਤੱਕ ਦੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਹੋਏ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਘੇਰੇ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਸੰਬੰਧੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ, ਤਾਂ ਮਸੀਹ ਨੇ "ਉਜਾੜ ਦੀ ਉਹ ਘਿਣੌਣੀ ਵਸਤੂ ਜਿਸ ਦਾ ਉਲੇਖ ਦਾਨੀਏਲ ਨਬੀ ਨੇ ਕੀਤਾ" ਨੂੰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਲਈ ਤੁਰੰਤ ਭੱਜ ਜਾਣ ਦੇ ਸੰਕੇਤ ਵਜੋਂ ਦੱਸਿਆ। ਇਤਿਹਾਸ ਇਹ ਪਛਾਣ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੰਕੇਤ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਬੁੱਤਪਰਸਤ ਰੋਮ ਦਾ ਸੀ। ਜੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਘੇਰੇ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਸੰਕੇਤ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਪਛਾਣਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਕੀ "ਉਜਾੜ ਦੀ ਉਹ ਘਿਣੌਣੀ ਵਸਤੂ ਜਿਸ ਦਾ ਉਲੇਖ ਦਾਨੀਏਲ ਨਬੀ ਨੇ ਕੀਤਾ" ਬੁੱਤਪਰਸਤ ਰੋਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਜਾਂ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਦਾ?

ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਉਜਾੜ ਪਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਘਿਣਾਉਣੀ ਵਸਤੂ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਦਾ ਉਲੇਖ ਦਾਨੀਏਲ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਵਿੱਤਰ ਥਾਂ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਵੇਖੋ, (ਜੋ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਮਝ ਲਵੇ:) ਤਦ ਜੇ ਯਹੂਦਿਆ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਉਹ ਪਹਾੜਾਂ ਵੱਲ ਭੱਜ ਜਾਣ; ਜੇ ਘਰ ਦੀ ਛੱਤ ਉੱਤੇ ਹੋਵੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਲੈਣ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਨਾ ਉਤਰੇ; ਅਤੇ ਜੇ ਖੇਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਲੈਣ ਲਈ ਮੁੜ ਪਿੱਛੇ ਨਾ ਆਵੇ। ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਹਾਏ ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਗਰਭਵਤੀ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਜੇ ਦੁੱਧ ਪਿਲਾਉਂਦੀਆਂ ਹੋਣਗੀਆਂ! ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਭੱਜਣਾ ਨਾ ਤਾਂ ਸਰਦੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਬਤ ਦੇ ਦਿਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਤਦ ਐਸੀ ਵੱਡੀ ਕਲੇਸ਼-ਪੀੜਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਹੀ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅੱਜ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕਦੇ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਦਿਨ ਘਟਾਏ ਨਾ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਬਚਾਇਆ ਨਾ ਜਾਵੇ; ਪਰ ਚੁਣੇ ਹੋਇਆਂ ਦੀ ਖਾਤਰ ਉਹ ਦਿਨ ਘਟਾਏ ਜਾਣਗੇ। ਮੱਤੀ 24:15-22.

ਸਿਸਟਰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਨਾਸ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਜੋ ਕਿ ਈਸਵੀ ਸੰਨ 66 ਤੋਂ 70 ਤੱਕ ਘਟਿਤ ਹੋਇਆ, ਇਸ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਈ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਝੰਡਾ, ਅਰਥਾਤ ਰੋਮੀ ਫੌਜ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ, ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਹਾਲੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਮਸੀਹੀਆਂ ਲਈ ਭੱਜ ਜਾਣ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਸੀ। ਤਾਂ ਫਿਰ, "ਉਜਾੜ ਪਾਣ ਵਾਲੀ ਘਿਣਾਉਣੀ ਵਸਤੂ, ਜਿਸ ਦੀ ਚਰਚਾ ਦਾਨੀਏਲ ਨਬੀ ਨੇ ਕੀਤੀ," ਕੀ ਉਹ ਬੁੱਤਪਰਸਤ ਰੋਮ ਸੀ, ਜਾਂ ਫਿਰ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ, ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਮਿਲਰ ਨੇ ਆਪਣਾ ਢਾਂਚਾ ਆਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ?

ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਰੋਮ ਦੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਪ੍ਰਗਟੀਆਂ (ਪੈਗਨ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਪਲ) ਦੀ ਸਮਝ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਸ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪਰਿਪੇਖ ਵਿੱਚ ਉਹ ਜੀਉਂਦਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋਵੇਂ ਰਾਜਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਰਾਜ ਵਜੋਂ ਵਿਚਾਰਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਹੀ ਰਾਜ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਦੋ ਲਗਾਤਾਰ ਰਾਜਾਂ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਵ ਕਰਦੇ ਹਨ।

1798 ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਇਤਿਹਾਸ ਨੇ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਰੋਮ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤੌਰ ਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਰਾਜ ਵਜੋਂ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰਨ ਲਈ ਬਾਧਿਆ ਕੀਤਾ। 1798 ਵਿੱਚ ਮਿਲਰ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦਾ ਦੂਜਾ ਆਗਮਨ ਲਗਭਗ ਪੱਚੀ ਸਾਲ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਉਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ 1798 ਵਿੱਚ ਪਾਪਲ ਰੋਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਘਾਵ ਲੱਗਿਆ ਸੀ। ਮਿਲਰ ਲਈ ਪਾਪਲ ਰੋਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਤੀਲੇ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਸੀ।

ਉਸ ਇਤਿਹਾਸਕ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਦੂਜੇ ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਚਾਰ ਧਰਤੀ ਦੇ ਰਾਜਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ-ਰੇਖਾ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਇਹੀ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

ਅਤੇ ਚੌਥਾ ਰਾਜ ਲੋਹੇ ਵਾਂਗ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਵੇਗਾ; ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਵੇਂ ਲੋਹਾ ਸਭ ਕੁਝ ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਲੋਹਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਚੂਰ-ਚੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਉਹ ਟੁਕੜੇ-ਟੁਕੜੇ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਕੁਚਲੇਗਾ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੂੰ ਪੈਰਾਂ ਅਤੇ ਉਗਲੀਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕੁੰਭਾਰ ਦੀ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਅਤੇ ਕੁਝ ਲੋਹੇ ਦੇ ਵੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਉਹ ਰਾਜ ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ; ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਲੋਹੇ ਦੀ ਕੁਝ ਤਾਕਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ ਲੋਹੇ ਨੂੰ ਗਾਰੀਲੀ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਵੇਖਿਆ। ਦਾਨੀਏਲ 2:40, 41.

ਮਿਲਰ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਕੇਵਲ ਚਾਰ ਹੀ ਰਾਜ ਸਨ, ਅਤੇ ਚੌਥਾ ਤੇ ਆਖਰੀ ਰਾਜ ਰੋਮ ਸੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਇਤਿਹਾਸ ਤੋਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਆਇਆ। ਮਿਲਰ ਲਈ ਚੌਥਾ ਰਾਜ, ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, “ਵੰਡਿਆ ਹੋਇਆ” ਸੀ, ਪਰ ਮਿਲਰ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੰਡ ਕੇਵਲ ਰੋਮ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਪੱਖਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਭੇਦ ਨੂੰ ਹੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਸੀ। ਉਹ ਸਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਸਮਝ ਸੀਮਿਤ ਸੀ।

ਮਿਲਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ ਕਿ ਬੁਤਪਰਸਤ ਅਤੇ ਪਾਪੀ ਰੋਮ ਦੀ ਵੰਡ ਉਸੇ ਵੰਡ ਉੱਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ ਜਿਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਪੌਲਸ ਨੂੰ ਖੜਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੌਲਸ ਨੇ (ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੇ) ਇਹ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਕਿ ਸਲੀਬ ਦੇ ਸਮੇਂਕਾਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਨੂੰ ਆਤਮਿਕ ਵਿੱਚ ਰੂਪਾਂਤਰਿਤ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮਿਲਰ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਅਨਿਵਾਰਯ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਰੋਮ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਰਾਜ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਦੋ ਪੜਾਅ ਸਨ। ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ, ਉਹ ਸਹੀ ਸੀ (ਪਰ ਸੀਮਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ)। ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ ਕਿ ਆਤਮਿਕ ਰੋਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਬਾਬਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਿਕ ਰੋਮ (ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ) ਆਪ ਹੀ ਆਤਮਿਕ ਬਾਬਲ ਵੀ ਹੈ।

ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਬਾਬਲ, ਜੋ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਰਾਜਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਸੀ, ਚੌਥੇ ਰਾਜ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲਾ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਆਖਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਾਬਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਅਤੇ ਬਾਬਲ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਆਤਮਿਕ ਰੋਮ (ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ) ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਪੰਜਵਾਂ ਰਾਜ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਬਾਬਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਮੂਲ ਕਾਰਣ ਹੈ ਕਿ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚ ਸੱਤਰ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਬੰਦੀਵਾਸਤਾ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਆਤਮਿਕ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚ ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਬੰਦੀਵਾਸਤਾ ਨਾਲ ਕਰਦੀ ਹੈ।

“ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵੀ ਇਸ ਨਿਰਦਈ ਉਤਪੀੜਨ ਦੇ ਇਸ ਲੰਮੇ ਅਰਸੇ ਦੌਰਾਨ ਉਤਨੀ ਹੀ ਸੱਚਾਈ ਨਾਲ ਬੰਧਵਾਸ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਜਲਾਵਤਨੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਾਬਲ ਵਿੱਚ ਬੰਦੀ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸਨ।” Prophets and Kings, 714.

ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਪੂਰਨਤਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਜੋ ਹੋਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੁਤਪਰਸਤ ਰੋਮ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ, ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਨਾਲ ਆਪਸੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਰਤਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਨਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਅੱਗੇ ਵੱਧਾਂਗੇ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੇ ਉਦਾਹਰਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਾਂਗੇ; ਪਰ ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸਮਝ ਲਈਏ ਕਿ ਮਿਲਰ ਬੁਤਪਰਸਤ ਅਤੇ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੀ ਰਾਜ ਮੰਨਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਮੱਸਿਆ ਕਿਉਂ ਨਾ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ “ਉਜਾੜ ਦੀ ਘਿਨੌਣੀ ਵਸਤੂ, ਜਿਸ ਦਾ ਉਲੇਖ ਦਾਨੀਏਲ ਨਬੀ ਨੇ ਕੀਤਾ,” ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਬੁਤਪਰਸਤ ਰੋਮ ਦੀ ਪੂਰਨਤਾ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤਾ, ਜਦਕਿ ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ “ਉਜਾੜ ਦੀ ਘਿਨੌਣੀ ਵਸਤੂ” ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨੂੰ

ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਸਮਝਦਾ ਸੀ। ਮਿਲਰ ਤਿੰਨ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖ ਨਾ ਸਕਿਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਦਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਢਾਂਚਾ ਸੀਮਿਤ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਹੀ ਸੀ।

ਪਰ ਜਦੋਂ 66 ਈ. ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਜੋਂ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਨੇ ਮੰਦਰ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਝੰਡੇ ਖੜ੍ਹੇ ਕੀਤੇ, ਤਦ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਸਣ ਵਾਲੇ ਇਸ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਸਮਝੀਏ? ਕੀ "ਉਜਾੜ ਦੀ ਘਿਣਾਉਣੀ ਵਸਤੂ, ਜਿਸ ਦੀ ਭਵਿੱਖਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਕਹੀ ਸੀ," ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ ਜਾਂ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਦਾ? ਉਸ ਦੁਵਿਧਾ ਦਾ ਉੱਤਰ ਕਾਫ਼ੀ ਸਧਾਰਣ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇ ਦੀ ਥਾਂ ਤਿੰਨ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਸਾਨੂੰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਨਾਸ ਬਾਰੇ ਮਸੀਹ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਉੱਤੇ ਸਿਸਟਰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਦੀ ਟਿੱਪਣੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

"ਯਹੂਦੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਸਲੀਬ-ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦਾ ਨਾਸ ਹੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਕਲਵਰੀ ਉੱਤੇ ਵਹਾਇਆ ਗਿਆ ਲਹੂ ਉਹ ਭਾਰ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸੰਸਾਰ ਲਈ ਨਾਸ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬੇ ਦਿੱਤਾ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਾਨ ਅੰਤਿਮ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਨਿਆਂ ਆ ਪਏਗਾ। ਮਸੀਹ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਠੋਕਰ ਦੀ ਚੱਟਾਨ ਹੈ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਪਹਾੜ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਦੇ ਮੁਖਮੰਡਲ ਦੀ ਮਹਿਮਾ, ਜੋ ਧਰਮੀ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਜੀਵਨ ਹੈ, ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਲਈ ਭਸਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅੱਗ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਤਿਰਸਕਾਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਰਪਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਾਪੀ ਨਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।"

"ਅਨੇਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਮੁੜ ਮੁੜ ਦਿੱਤੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਰਾਹੀਂ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਯਹੂਦੀਆਂ ਲਈ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਚਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹਰ ਯੁੱਗ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਹੈ। ਅਪਵਿੱਤ੍ਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਦਰ, ਅਣਆਗਿਆਕਾਰੀ ਪੁੱਤਰ, ਝੂਠੇ ਬਾਗ਼ਬਾਨ, ਤਿਰਸਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਰਮਾਤੇ—ਇਹਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਸਮਰੂਪ ਹਰ ਪਾਪੀ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਤੇਬਾ ਨਾ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਜਿਸ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਪੂਰਵਵਾਇਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਉਹੀ ਉਸ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ।" *The Desire of Ages*, 600.

ਜਦੋਂ ਪੌਲਸ ਨੇ ਅੱਖਰਕ ਤੋਂ ਆਤਮਿਕ ਵੱਲ ਦੇ ਸੰਕ੍ਰਮਣ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕੀਤੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਲੀਬ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਵਾਪਰਿਆ; ਅਤੇ ਇਹ ਗੱਲ ਧਿਆਨਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਨਾਸੀ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਲੀਬ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਅੱਖਰਕ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਨਾਸੀ, ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਅੱਖਰਕ ਬਾਬਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਅੱਖਰਕ ਰੋਮ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਿਸੂ ਸਦਾ ਹੀ ਆਰੰਭ ਦੇ ਨਾਲ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਰੱਦਣ ਦੀ ਕ੍ਰਿਆ, ਜੋ ਬਾਬਲ ਦੀ ਬੁਤਪਰਸਤ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਸੀ, ਰੋਮ ਦੀ ਬੁਤਪਰਸਤ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ।

ਆਤਮਿਕ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਆਤਮਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦਣਾ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਰੱਦਣ ਦੇ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਕਾਲਖੰਡ (ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ) ਉਸ ਤੀਜੀ ਉਜਾੜਨ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦਣ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੋਮ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਉਜਾੜ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਤਿੰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕਤਾ ਦਾ ਅਜਗਰ, ਫਿਰ ਕੈਥੋਲਿਕਤਾ ਦਾ ਸਮੁੰਦਰੀ ਜਾਨਵਰ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਦਾ ਧਰਤੀ ਦਾ ਜਾਨਵਰ (ਝੂਠਾ ਨਬੀ)। ਮੂਰਤੀਪੂਜਕਤਾ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਤਾਕਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਰੌਂਦਿਆ। ਫਿਰ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੇ 538 ਤੋਂ 1798 ਤੱਕ ਇੱਕ ਰਜ਼ਾਰ ਦੇ ਸੌ ਸੌ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨੂੰ ਰੌਂਦਿਆ। ਅਜਗਰ, ਜਾਨਵਰ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਨਬੀ ਦੀ ਤ੍ਰਿਪੱਖੀ ਏਕਤਾ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਕਟ ਦੀ "ਘੜੀ" ਦੌਰਾਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਰੌਂਦਦੀ ਹੈ। ਉਜਾੜ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਇਹ ਤਿੰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ—ਅਜਗਰ, ਜਾਨਵਰ ਅਤੇ ਝੂਠਾ ਨਬੀ—ਨੂੰ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ, ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਅਧਿਆਇ ਸਤਾਰਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਅਨਾਚਾਰਵਾਦ ਪਹਿਲੇ ਚਾਰ ਰਾਜੇ ਹਨ; ਪੰਜਵਾਂ ਰਾਜਾ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਛੇਵਾਂ, ਸੱਤਵਾਂ ਅਤੇ ਅੱਠਵਾਂ ਰਾਜਾ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ ਦੀ ਤਿਹਰੀ ਏਕਤਾ ਹੈ।

ਅਤੇ ਸੱਤ ਰਾਜੇ ਹਨ: ਪੰਜ ਡਿੱਗ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਹਾਲੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ; ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੀ ਟਿਕਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਉਹ ਦਰਿੰਦਾ ਜੇ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਅੱਠਵਾਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੱਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਸ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 17:10, 11.

ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਬੁਤਪਰਸਤੀ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਬਾਬਲ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਰੋਮ ਤੱਕ ਦੇ ਸਾਰੇ ਚਾਰ ਰਾਜ ਹਨ। ਆਤਮਿਕ ਬਾਬਲ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਹੈ (ਸੋਨੇ ਦਾ ਸਿਰ), ਅਤੇ ਅਜਰਾਰ, ਪਸ਼ੂ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਨਬੀ (ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ) ਦੀ ਤਿਹਰੀ ਏਕਤਾ, ਆਤਮਿਕ ਮਾਦੀ-ਫਾਰਸ, ਆਤਮਿਕ ਯੂਨਾਨ, ਅਤੇ ਆਤਮਿਕ ਰੋਮ (ਜਿਸ ਦਾ ਘਾਤਕ ਘਾਵ ਚੰਗਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ) ਦੀ ਤਿਹਰੀ ਏਕਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ “ਉਹ ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਘਿਣਾਉਣੀ ਚੀਜ਼, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਦਾਨੀਏਲ ਨਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ,” ਦਾ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ “ਚਿੰਨ੍ਹ” ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਵਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੇ ਰੋਮ ਦੀਆਂ ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪਛਾਣਣਾ ਸੀ। ਪੈਗਨ ਰੋਮ, ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ—ਇਹ ਸਭ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਅਤਿਆਚਾਰ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਤੌਰ ਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਹੀ ਦੌਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਘੜੀ ਬਾਰੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ। ਜਦੋਂ ਰੋਮ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ “ਚਿੰਨ੍ਹ” ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਦ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ ਭੱਜ ਜਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ “ਉਜਾੜ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਘਿਣਾਉਣੀ ਚੀਜ਼” ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਧਰਤੀਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਜੋਂ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀਆਂ ਲਈ ਪਛਾਣਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ।

“ਯਿਸੂ ਨੇ ਸੁਣ ਰਹੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਨਿਆਇਕ ਦੰਡਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ ਜੋ ਧਰਮ-ਤਿਆਗੀ ਇਸਰਾਏਲ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਉਸ ਪ੍ਰਤਿਕਾਰਕ ਬਦਲੇ ਬਾਰੇ ਜੋ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਲੀਬ ਦੇਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਆਉਣਾ ਸੀ। ਉਸ ਭਿਆਨਕ ਚਰਮ-ਬਿੰਦੂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਣਸੰਦੇਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣੀਆਂ ਸਨ। ਉਹ ਭੈੜੀ ਘੜੀ ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਆਉਣੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਉਧਾਰਕ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਨੁਯਾਇਆਂ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ: ‘ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਉਜਾੜ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਘਿਣਾਉਣੀ ਵਸਤੂ ਨੂੰ, ਜਿਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਦਾਨੀਏਲ ਨਬੀ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਵੇਖੋ, (ਜੇ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਸਮਝ ਲਵੇ:) ਤਦ ਜੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹਨ ਉਹ ਪਹਾੜਾਂ ਵੱਲ ਭੱਜ ਜਾਣ।’ ਮੱਤੀ 24:15, 16; ਲੂਕਾ 21:20, 21। ਜਦੋਂ ਰੋਮੀਆਂ ਦੇ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਝੰਡੇ ਉਸ ਪਵਿੱਤਰ ਭੂਮੀ ਵਿੱਚ ਗਾੜੇ ਜਾਣ, ਜੋ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀਆਂ ਚਾਰਦੀਵਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਫਰਲਾਂਗ ਬਾਹਰ ਤੱਕ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਤਦ ਮਸੀਹ ਦੇ ਅਨੁਯਾਇਆਂ ਨੂੰ ਭੱਜ ਕੇ ਹੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲੱਭਣੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿੱਸੇ, ਤਦ ਜਿਹੜੇ ਬਚ ਨਿਕਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋਣ ਉਹ ਰਤਾ ਭਰ ਵੀ ਦੇਰ ਨਾ ਕਰਨ। ਸਾਰੇ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਭੱਜਣ ਦੇ ਇਸ ਸੰਕੇਤ ਦੀ ਤੁਰੰਤ ਆਗਿਆਪਾਲਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਜੇ ਕੋਈ ਸੰਯੋਗਵਸ਼ ਛੱਤ ਉੱਤੇ ਹੋਵੇ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਨਾ ਉਤਰੇ, ਭਾਵੇਂ ਆਪਣੇ ਸਭ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ ਖਜ਼ਾਨੇ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਬਚਾਉਣੇ ਹੋਣ। ਜੇ ਖੇਤਾਂ ਜਾਂ ਅੰਗੂਰਾਂ ਦੇ ਬਾਗਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣ, ਉਹ ਦਿਨ ਦੀ ਤਾਪ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਉਤਾਰ ਕੇ ਰੱਖੇ ਬਾਹਰਲੇ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਲੈਣ ਲਈ ਵਾਪਸ ਮੁੜਣ ਦਾ ਵੀ ਸਮਾਂ ਨਾ ਲੈਣ। ਉਹ ਇਕ ਪਲ ਲਈ ਵੀ ਹਿਚਕਿਚਾਉਣ ਨਾ, ਕਿਤੇ ਐਸਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਸਾਰਵਜਨਿਕ ਨਾਸ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਣ।” ਦਿ ਗ੍ਰੇਟ ਕਾਂਟਰੇਵਰਸੀ, 25।

ਉਸ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਿਸਟਰ ਵ੍ਹਾਈਟ “ਉਜਾੜ ਦੀ ਘਿਣਾਉਣੀ ਚੀਜ਼” ਨੂੰ ਇੱਕ “ਅਸਪਸ਼ਟ ਨਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਚਿੰਨ੍ਹ” ਵਜੋਂ ਪਹਿਚਾਣਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ “ਰੋਮੀਆਂ ਦੇ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਝੰਡਿਆਂ” ਨੇ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਦੇ “ਪਵਿੱਤਰ ਭੂਮੀ” ਵਿੱਚ “ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ।” ਯਿਸੂ “ਉਜਾੜ ਦੀ ਘਿਣਾਉਣੀ ਚੀਜ਼” ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਬੁੱਤਪਰਸਤ ਰੋਮ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਾਪਾਈ ਰੋਮ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਰਤ ਰਹੇ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ “ਚਿੰਨ੍ਹ” ਵਜੋਂ। ਜਦੋਂ ਉਹ “ਚਿੰਨ੍ਹ” ਮੰਦਰ ਦੀ ਪਵਿੱਤਰ ਭੂਮੀ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ ਭੱਜ ਜਾਣਾ ਸੀ, “ਕਿਤੇ ਐਸਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਸਮੂਹਕ ਵਿਨਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਫੱਸ ਜਾਣ।” ਸਿਸਟਰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਇਸੇ ਅੰਸ਼ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਵਧ ਕੇ ਇਹ ਵੀ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦੀ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪੁਰਨਤਾਵਾਂ ਰੱਖਦੀ ਸੀ।

“ਉੱਧਾਰਕ ਦੀ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ, ਜੋ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਉੱਤੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਦੌਰੇ ਸੰਬੰਧੀ ਸੀ, ਦੀ ਇਕ ਹੋਰ ਪੂਰਤੀ ਹੋਣੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਭਿਆਨਕ ਉਜਾੜ ਕੇਵਲ ਇਕ ਮੰਦ ਛਾਇਆ ਸੀ। ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਸ਼ਹਿਰ ਦੀ ਕਿਸਮਤ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਉਸ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਦੰਡ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਿਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਦਇਆ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਬਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪੈਰਾਂ ਹੇਠ ਰੱਦਿਆ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਦੁੱਖਾਂ ਦੇ ਉਹ ਵਰਣਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਰਤੀ ਨੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲੰਮੇ ਸਦੀਆਂ ਦੌਰਾਨ ਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤਿ ਅੰਧਕਾਰਮਈ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਮਨਨ ਕਰਦਿਆਂ ਹਿਰਦਾ ਬਿਮਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਨ ਨਿਰਬਲ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਦੀ ਅਧਿਕਾਰਤਾ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਭਿਆਨਕ ਰਹੇ ਹਨ। ਪਰ ਭਵਿੱਖ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵਧ ਕਰਕੇ ਅੰਧਕਾਰਮਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਭੂਤਕਾਲ ਦੇ ਵਰਣਨ,—ਉਥਲ-ਪੁਥਲਾਂ, ਟੱਕਰਾਂ ਅਤੇ ਕ੍ਰਾਂਤੀਆਂ ਦੀ ਲੰਮੀ ਕਤਾਰ, ‘ਯੇਧੇ ਦੀ ਲੜਾਈ ... ਕੋਲਾਹਲ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਲਹੂ ਵਿੱਚ ਲੁੜਕਾਏ ਹੋਏ ਬਸਤ੍ਰਾਂ ਨਾਲ’ (ਯਸਾਯਾਹ 9:5),—ਉਸ ਦਿਨ ਦੇ ਭਿਆਨਕ ਡਰਾਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਇਹ ਕੀ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਰੋਕਣ ਵਾਲਾ ਆਤਮਾ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਟਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਮਨੁੱਖੀ ਵਾਸਨਾ ਅਤੇ ਸ਼ੈਤਾਨੀ ਕ੍ਰੋਧ ਦੇ ਵਿਸਫੋਟ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ! ਤਦ ਸੰਸਾਰ, ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਾ ਵੇਖੇ ਗਏ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਸ਼ੈਤਾਨ ਦੇ ਰਾਜ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵੇਖੇਗਾ।”

“ਪਰ ਉਸ ਦਿਨ, ਜਿਵੇਂ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਨਾਸ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਛੁਡਾਏ ਜਾਣਗੇ, ਅਰਥਾਤ ਹਰ ਇੱਕ ਜੋ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਪਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਯਸਾਯਾਹ 4:3. ਮਸੀਹ ਨੇ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਲਏ: ‘ਤਦ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਸਭ ਕੁਲਾਂ ਵਿਲਾਪ ਕਰਨਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਬੱਦਲਾਂ ਉੱਤੇ ਸਮਰਥਾ ਅਤੇ ਮਹਾਨ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ ਆਉਂਦਾ ਵੇਖਣਗੀਆਂ। ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੂਤਾਂ ਨੂੰ ਤੁਰਹੀ ਦੀ ਵੱਡੀ ਧੁਨ ਨਾਲ ਭੇਜੇਗਾ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਚਾਰਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਦੀਆਂ ਹਵਾਵਾਂ ਤੋਂ, ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਰ ਤੋਂ ਦੂਜੇ ਛੋਰ ਤੱਕ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨਗੇ।’ ਮੱਤੀ 24:30, 31. ਤਦ ਜੋ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ, ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਦੇ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਨਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਉਣ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾ ਨਾਲ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ। 2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 2:8. ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਵਾਂਗ ਦੁਸ਼ਟ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਨਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ; ਉਹ ਆਪਣੀ ਹੀ ਬੁਰਾਈ ਕਰਕੇ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਾਪਮਈ ਜੀਵਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਐਨਾ ਅਸੰਗਤ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਉ ਬੁਰਾਈ ਨਾਲ ਐਨੇ ਅਧਿਕਤਾ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਹਨ, ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਭਸਮ ਕਰ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅੱਗ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।”

“ਮਨੁੱਖ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਿਣ ਕਿ ਕਿਤੇ ਉਹ ਉਸ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਅਣਦੇਖੀ ਨਾ ਕਰ ਬੈਠਣ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਬਚਨਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਨਾਸ ਬਾਰੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੀ ਬਰਬਾਦੀ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਬਚ ਨਿਕਲਣ; ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਅੰਤਿਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਦਿਨ ਬਾਰੇ ਚੇਤਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਦੇ ਲੱਛਣ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਜੋ ਕੋਈ ਚਾਹੇ ਉਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕੇਪ ਤੋਂ ਭੱਜ ਨਿਕਲੇ। ਯਿਸੂ ਐਲਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ: ‘ਸੁਰਜ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਚੰਦ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਤਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਾਨ ਹੋਣਗੇ; ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਕੌਮਾਂ ਦੀ ਘਬਰਾਹਟ ਹੋਵੇਗੀ।’ ਲੂਕਾ 21:25; ਮੱਤੀ 24:29; ਮਰਕੁਸ 13:24–26; ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 6:12–17. ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਆਉਣ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਗਾਹੂ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਉਹ ‘ਜਾਣ ਲੈਣ ਕਿ ਉਹ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਉੱਤੇ ਹੀ ਹੈ।’ ਮੱਤੀ 24:33. ‘ਇਸ ਲਈ ਜਾਗਦੇ ਰਹੋ,’ ਉਸ ਦੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇ ਬਚਨ ਹਨ। ਮਰਕੁਸ 13:35. ਜੋ ਇਸ ਚੇਤਾਵਨੀ ਉੱਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਛੱਡੇ ਜਾਣਗੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਅਚਾਨਕ ਆ ਪਵੇ। ਪਰ ਜੋ ਜਾਗਦੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ‘ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਦਿਨ ਰਾਤ ਦੇ ਚੇਰ ਵਾਂਗ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।’ 1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 5:2–5.” The Great Controversy, 36, 37.

ਜਦੋਂ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖੇ, ਤਦੋਂ ਵੀ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਨਾਸ ਦੀ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖੀ ਪੂਰਤੀ ਹੋਣੀ ਬਾਕੀ ਸੀ। ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ‘ਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ (ਅਜਗਰ, ਪਸ਼ੂ ਅਤੇ ਝੂਠਾ ਨਬੀ) ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜੋ ਪ੍ਰਤਿਕਾਰਕ ਨਿਆਂ ਕਾਰਜਾਨਵਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਆਤਮਿਕ ਬਾਬਲ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਪਤਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਆਤਮਿਕ ਬਾਬਲ (ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ) 1798 ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਵਾਰ ਡਿੱਗ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦਾ ਨਾਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਇੱਕ ਧਰਮਤਿਆਗੀ ਕਲੀਸਿਆ ਉੱਤੇ ਪ੍ਰਤਿਕਾਰਕ ਨਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

66 ਇਸਵੀ ਤੋਂ 70 ਇਸਵੀ ਤੱਕ ਦੇ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦਾ ਨਾਸ, ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਤਿਕਾਰਕ ਨਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ (ਅਜਗਰ, ਜੰਤੂ ਅਤੇ ਝੂਠੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ) ਉੱਤੇ ਲਿਆਂਦੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਘੇਰਾਬੰਦੀ ਅਤੇ ਤਬਾਹੀ, ਜੋ 66 ਇਸਵੀ ਤੋਂ 70 ਇਸਵੀ ਤੱਕ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਠੀਕ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਚੱਲੀ।

ਆਤਮਿਕ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦਾ ਘੇਰਾ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼, ਜੋ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, 538 ਤੋਂ 1798 ਤੱਕ ਸਾਢੇ ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਤੱਕ ਚੱਲਿਆ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਆਧੁਨਿਕ ਰੋਮ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸੰਕਟ ਦੀ "ਘੜੀ" ਵਿੱਚ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਘੇਰੇ ਅਤੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹਨ। ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਤਿੰਨ ਵਿਨਾਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਖਰੀ ਨੂੰ ਉਲਟ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਬਾਬਲ ਵੱਲੋਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਅਤੇ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਨਾਲ ਆਰੰਭ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਬਾਬਲ ਦੇ ਨਾਸ ਅਤੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਜਿੱਤ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਿੰਨਾਂ ਲੜਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਉਣ ਵਾਲੀ ਜੰਗ ਤੋਂ ਭੱਜ ਜਾਣ ਲਈ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ। ਈਸਵੀ ਸੰਨ 66 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਰੋਮ ਦੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਿਸ਼ਾਨ (ਆਪਣੇ ਯੁੱਧ-ਝੰਡੇ) ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਦੀ ਧਰਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੇ। ਈਸਵੀ ਸੰਨ 538 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ "ਪਾਪ ਦਾ ਮਨੁੱਖ" ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਮੰਦਰ (ਮਸੀਹੀ ਕਲੀਸੀਆ) ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਸਾਲ ਔਰਲੀਆਂ ਦੀ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ। ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਲਾਗੂ-ਕਰਵਾਈ ਹੀ ਉਹ ਗੱਲ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਾਪਾਈ ਸੱਤਾ ਮਸੀਹੀ ਸੰਸਾਰ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ (ਅਤੇ ਠੀਕ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ) ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਐਤਵਾਰ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਸੀਹੀ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਉਪਾਸਨਾ ਦੇ ਦਿਨ ਵਜੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਪਰੰਪਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਰੀਤਾਂ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੈ।

ਸਾਲ 538 ਵਿੱਚ, ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੂੰ ਰੋਮੀ ਕਲੀਸੀਆ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਕੇਵਲ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਮਸੀਹੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਕਿ ਪਾਪਾਈ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਚਿੰਨ੍ਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਅੰਗਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਿਸਟਰ ਵ੍ਹਾਈਟ ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਵਿਛੋੜੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਅਵਧੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਬਾਰਾਂ ਸੌ ਸੱਠ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਭੱਜ ਗਈ।

"ਪਰ ਜੋਤਿ ਦੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਦੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਏਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਯਾਈਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੀ ਕੋਈ ਏਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਜਦੋਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲਾਪ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਜੋ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਤੋਂ ਕੇਵਲ ਅੱਧੇ ਹੀ ਪਰਿਵਰਤਿਤ ਹੋਏ ਸਨ, ਤਦ ਉਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਮਾਰਗ ਉੱਤੇ ਪੈ ਗਏ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਹੋਰ ਤੇ ਹੋਰ ਦੂਰ ਲੈ ਗਿਆ। ਸ਼ੈਤਾਨ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਆਨੰਦਿਤ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੇ ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਅਨੁਯਾਈਆਂ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਰ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਤੜਫਾਉ ਕਰਨ ਲਈ ਉਕਸਾਇਆ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰਤੀ ਸੱਚੇ ਬਣੇ ਰਹੇ। ਸੱਚੇ ਮਸੀਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਜੋ ਕਦੇ ਇਸ ਦੇ ਰੱਖਿਅਕ ਰਹੇ ਸਨ; ਅਤੇ ਇਹ ਧਰਮਤਿਆਗੀ ਮਸੀਹੀ, ਆਪਣੇ ਅੱਧੇ-ਮੂਰਤੀਪੂਜਕ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ, ਆਪਣਾ ਯੁੱਧ ਮਸੀਹ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਅਵਸ਼ਜਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੈ ਗਏ।

"ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਧੋਖਿਆਂ ਅਤੇ ਘਿਣਾਉਣੀਆਂ ਕਰਤੂਤਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਡਿੱਗ ਖੜ੍ਹੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਨ, ਜੋ ਪੁਰੋਹਿਤੀ ਵਸਤੂ ਵਿੱਚ ਢੱਕ ਕੇ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਮਾਪਦੰਡ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਧਾਰਮਿਕ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਭੁਫਰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਮਰਥਕਾਂ ਨਾਲ ਘਿਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਗਿਆ ਗਿਆ।"

“ਲੰਮੇ ਅਤੇ ਕੋਰੋ ਸੰਘਰਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਣਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਨਿਰਣੇ ਕੀਤੇ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕ੍ਰੂਸਟ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਕਲੀਸਿਆ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਝੂਠ ਅਤੇ ਮੂਰਤੀਪੂਜਾ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਨਾਲ ਹਰ ਸੰਬੰਧ ਭੰਗ ਕਰ ਦੇਣ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੱਖਿਆ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਮੰਨਣੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਣਾ ਇੱਕ ਸਰਬਥਾ ਅਨਿਵਾਰਤਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਹੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਲਈ ਘਾਤਕ ਗਲਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਉਦਾਹਰਨ ਕਾਇਮ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਸੰਕਟ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦੇਵੇ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਏਕਤਾ ਨੂੰ ਸੁਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰਤੀ ਨਿਸ਼ਠਾ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਹਰ ਰਿਆਇਤ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ; ਪਰ ਉਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਜੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਬਲੀ ਦੇ ਕੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਖਰੀਦੀ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੀਮਤ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਹਿੰਗੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਜੇ ਏਕਤਾ ਕੇਵਲ ਸੱਚਾਈ ਅਤੇ ਧਰਮਿਕਤਾ ਨਾਲ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਕੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਭਿੰਨਤਾ ਹੋਣ ਦਿਓ, ਅਤੇ ਯੁੱਧ ਵੀ ਹੋਣ ਦਿਓ।” *The Great Controversy*, 45.

ਅਸੀਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ।

“ਅਨੰਤਤਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫੈਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਪਰਦਾ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਨੂੰ ਹੈ। ਅਸੀਂ, ਜੋ ਇਸ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਕਿਸ ਬਾਰੇ ਸੋਚ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਜੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸੁਆਰਥੀ ਆਰਾਮ-ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਚਿਮੜੇ ਹੋਏ ਹਾਂ, ਜਦਕਿ ਸਾਡੇ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਪ੍ਰਾਣ ਨਾਸ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ? ਕੀ ਸਾਡੇ ਦਿਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੋਰੋ ਹੋ ਗਏ ਹਨ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਜਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕਿ ਹੋਰਨਾਂ ਦੇ ਉੱਧਾਰ ਲਈ ਸਾਡੇ ਕਰਨ ਯੋਗ ਇੱਕ ਕੰਮ ਹੈ? ਭਰਾਵੇ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਉਸ ਵਰਗ ਦੇ ਹੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਅੱਖਾਂ ਹਨ ਪਰ ਵੇਖਦੇ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਕੰਨ ਹਨ ਪਰ ਸੁਣਦੇ ਨਹੀਂ? ਕੀ ਇਹ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ? ਕੀ ਇਹ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਪਿੱਛੋਂ ਚੇਤਾਵਨੀ ਭੇਜੀ ਹੈ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਰੇ ਅਨੰਤ ਸੱਚਾਈ ਦੀਆਂ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਹੋ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਮੰਡਰਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਰਾਮ ਨਾਲ, ਆਲਸੀ, ਬੇਪਰਵਾਹ, ਸੁਖ-ਵਿਲਾਸ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਬਣੇ ਬੈਠੇ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹੋ?”

“ਹੁਣ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰੀਤਾਂ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਲਗਾਉਣ ਜਾਂ ਆਪਣਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਸਮਾਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਨਹੀਂ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ, ਪਹਿਲੇ ਚੇਲਿਆਂ ਵਾਂਗ, ਉਜਾੜ ਅਤੇ ਇਕਾਂਤ ਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਰਨ ਲੱਭਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਰੋਮੀ ਫੌਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਘੇਰਾਬੰਦੀ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਲਈ ਭੱਜ ਜਾਣ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਵੱਲੋਂ ਪਾਪਾਈ ਸੱਬਥ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਫਰਮਾਨ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਲੈਣਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਚੇਤਾਵਨੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਦੋਂ ਵੱਡੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਜੋਂ ਛੋਟੇ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਛੱਡ ਕੇ ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਾਂਤ ਸਥਾਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਵ੍ਰਿਤ ਘਰਾਂ ਵੱਲ ਜਾਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਤੇ ਹੁਣ, ਇੱਥੇ ਮਹਿੰਗੇ ਨਿਵਾਸਾਂ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਵਧੀਆ ਦੇਸ਼ ਲਈ, ਅਰਥਾਤ ਸਵਰਗੀ ਦੇਸ਼ ਲਈ, ਜਾਣ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਸਵੈ-ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਵਿੱਚ ਖਰਚ ਕਰਨ ਦੀ ਥਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਮਿਤਵਰਤਾ ਸਿੱਖਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਹਰ ਇੱਕ ਯੋਗਤਾ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਲਈ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਹਿਕਾਰੀਆਂ ਲਈ ਸ਼ਹਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕੰਮ ਹੈ ਜੋ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਮਿਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਨਵੇਂ ਮਿਸ਼ਨ ਖੋਲ੍ਹੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਖਰਚ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ। ਉਪਾਸਨਾ ਦੇ ਘਰਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸੱਚਾਈਆਂ ਸੁਣਨ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਸੇ ਮਕਸਦ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਭੰਡਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪੂੰਜੀ ਸੌਂਪੀ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਸੰਪਤੀ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰੀ ਉੱਦਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੱਝੀ ਹੋਈ ਨਾ ਰਹਿਣ ਦਿਓ ਕਿ ਇਹ ਕੰਮ ਰੁਕਾਵਟ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਵੇ। ਆਪਣਾ ਧਨ ਉੱਥੇ ਲਿਆਓ ਜਿੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਕਾਰਜ ਦੇ ਲਾਭ ਲਈ ਵਰਤ ਸਕੋ। ਆਪਣੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਭੇਜੋ।” *Testimonies*, volume 5, 464.